

Vrednik Jakob Aléšovec.

Izhaja po
enkrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere in ne
konfiscira policija.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
30 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50
kr. in četrť leta 80 kr. za vsacega
brez ozira na stan, narodnost in
vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Zaupnica grofu Taaffeju.

Veliko občin po Kranjskem je že izvolilo si minister-
skega predsednika grofa Taaffeja za častnega občana, me-
ščana ali tržana ter poslalo mu zaupnice — ne v zahvalo
za to, kar je že storil, marveč z upanja, da bo vsaj ven-
dar on kaj storil za Slovence. Štajarski, Koroški, goriški
in tržaški Slovenci pa diplome, čas, papir in koleke še
zdaj hranijo, morda mislijo, da za zaupnice je še zmiraj
čas. In kdo vé, če nimajo prav? Jaz ne, ti ne — kdo
še ne?

Vendar „Brencelj“, ki grofa Taaffeja dobro voljo (če
tudi bi bilo meso slabo) pozná in tudi vidi, kaj je vse
storil že za nas Slovence, ne more drugače, ko da mu tudi
on pošlje svojo zaupnico v imenu vseh muhastih Slovencev.
Besede te zaupnice bodijo take:

Vaša Ekszellenca!

Dovolite, da se tistim, ki so Vas dozdej že obsuli z
zaupnicami — bodi si v kakoršni koli obliki, pridružimo
tudi mi, ker svoje hvaležnosti za vse, kar nam je Vaš na-
stop obljubil in kar ste do zdaj res storili za naš blagor
in napredek, ne moremo več brzdati, naj toraj hiti v be-
sedah k Vam.

„Zdaj smo pa mi na konji!“ — smo zavriskali takrat,
ko ste Vi postali ministerstva predsednik. In res, précej
je potegnil drug veter, pri volitvah smo zmagali in šli so
na Dunaj poslanci, ki so Vam pomagali v državnem zboru
do večine! In koliko smo bili že koj na boljem! Koliko
litrov smo pili na Vaše in Vašega ministerstva zdravje,
koliko gromovitih „živijo“ iz tisuč in tisuč naših grl je
donelo Vam, kako smo se ponosno ozirali po nemčurskih
in sploh nam sovražnih obrazih misleč, da bodo klaverni
in kisli! Ko so nam poslanci z Dunaja prinesli zopet no-
vih davkov in več lepih resolucij kako smo zopet tem in
Vam slavo vriskali! Sploh — živeli smo in živimo še ka-
kor v raji, ne želimo si nič boljšega, vsak dan je nedelja
in žeganje. štrklji so zmiraj na mizi. Če bo tako, nihče

umreti ne bo maral. Da bi le naši vrli poslanci po Vašem
delovanji za nas ne prišli popolnomaob vso veljavo!

Na konji smo, naši sovražniki in zatiralci vsi ob tla.
Pač imamo še nemčurski deželni zbor in odbor, ravno tak
deželni šolski svét in kupčijsko zbornico; pač je naše glavno
mesto še v nemčurskih rokah, pač se po šolah in uradni-
jah še kakor prej nemščina tolče in slovenski jezik v kotu
čepi; pač birokracija, tujstvo in renegatstvo pri nas še
ošabno glavo pokonci nosi in nas zatira; pač se stare kri-
vice niso še prav nikjer odpravile; pač Slovenec na svoji
zemlji še nič ne velja in ni gospodar; pač toraj v narod-
nem obziru nismo prišli nič več naprej, ko da zdaj smemo
„živijo“ in „slava“ ministerstvu in njegovim poslancem ter
podpiralcem na vse stezaje upiti in obhajati veselice, da
ima naš denar nagleji tek; pač marsikoga izmed nas po
dolgem rajanju že lasje bole: — ali vendar — na konji
smo mi in kdor tega ne verjame, plača groš.

Le ena reč — se nam zdi — se s tem našim rajskim
stanjem ne vjema, ta namreč, da smo dobili za deželnega
predsednika na Kranjskem Winklerja. Vsem našim vese-
lim razmeram se ta gospod podá tako, kakor maroga čr-
uila na belo platno. To ni prav nič harmonično, zato bi
se našim razmeram veliko bolje podal kak Auersperg, Wid-
mann, Kaltenegger, Vesteneck ali celó Dežman. En sam
cink masti skazi vso juho, če ima biti čisto vodena, vsak
bo rekel: „škoda zá-nj, ker je ne bo storil mastne.“ Če
imamo toraj v svoji politični in materijalni obilnosti še
kako željo, bi bila ta, da bi nam zavoljo lepšega in da bo
vse eno k drugemu enako, poslali za deželnega predsednika
na Kranjsko ktereга gori omenjenih mož ali pa, če veste
kje za kakega še bolj zagrizenega nasprotnika Slovanov.

Res, da vse to ni Vaša zasluga, Ekszellenca! Vam gre
le hvala, da na tem lepem stanji niste do zdaj še prav
nič premenili in kakor se vidi, tudi nič premenili ne bote,
ker ste zeló konservativni, to je, da hočete vse pri starem
pustiti, če le Vas pri miru pustite.

No, in to je dosti vzroka za zaupnico, ktera Vam bodi od

vseh muhastih Slovencev.

162

Pavliha.

Komaj sem zadnjič prišel domú, kjer sem si mislil nekoliko odpočiti, že se pripelje k meni v ladiji kar po suhem — ker to gre neki še hitreje ko telegraf — pot evropskih oblasti, ki so pred Ulčinjem svoje ladije namakale, in me prosi, naj bi brž, pa le brž šel z njim, ker si oblasti zavoljo trdoglavnosti Turka ne vedo nič več pomagati. Pa sedem v ladijo in tako veslava čez hribe in doline, da prideva do Ulčinja, pred katerim so se evropske ladije na solncu grele in na dežji močile. Angleški admiral, poveljnik vseh ladij, me je bil že dva dni daleč s svojim „rešpetlinom“ zagledal, zato mu, ko stopim na njegovo ladijo, kar naravnost rečem:

„Ti, lord, gotovo nisi diplomat ali politikar?“

„Hoho!“ — se čudi mož — „zakaj da bi ne bil?“

„Zato, ker si me že tako daleč videl, politikarji in diplomati so pa, kakor se zdaj čedalje jasneje kaže, vsi presneto kratkovidni.“

„Hehe“ — se nasmeje angleški lord — „ta je pa tvoja, Pavliha. Ker si že marsikako zmedeno štreto razmotal, boš tudi nam vedel kaj pametnega svetovati, mi smo s svojo modrostjo pri kraji. Dovolj, da tudi vse druge pokličem k pomenkovanju.“

Na to brž pozvoni in vsi: Francoz, Lah, Rus, Prus in Avstrijec pridejo. Ko so vsi zbrani, se Anglež odkašlja pa prične:

„Vidite, tovarši, to je tisti Pavliha, ki vsako šivanjko vdéne in vsako uganjko ugane. Moja modrost je pri kraji, mislim, da je vam tudi že vsem zmanjkalo je. Če je kdo še kaj ima, le sèm ž njo!“

Nobeden se na to ne oglasi, Anglež pa, ko se je od prvega do zadnjega okoli ozrl, potrka meni na rame in reče:

„Nič se ne bojte, česar je nam vsem zmanjkalo, tega ima ta-le mož še več ko preveč. Jaz sem toraj poslal mu pota in ker je iz gole prijaznosti do nas nemudoma sèm prišel, bo gotovo tudi tako usmiljenega srcá, da nas bo s svojim svetom iz luže zopet na suho spravil, samo lepo prositi ga moramo.“

Vsi popadajo pred mano na kolena in vzdignejo roke; jaz jih nekoliko časa pustim tako, da si prižgem svojo pipo, potlej se vprem ob marelo in zinem:

„No, naj bo, pa ne zavoljo vas, marveč zavoljo drugih in ker se je vašemu cincanju že ves svet jel smejati. Vstanite in povejte: kje ste obtičali?“

Vsi vstanejo in si otepajo pomazana kolena, Anglež pa odpre svoja usta in pravi:

„Pred Ulčinjem, kakor vidiš. Turek žuga, da bo začel brcati, suvati in celó streljati, če bomo mi še dalje silili ga, da bi Ulčinje dal Črnogorcem.“

„O, to jaz že vse davno vem“ — ga vstavim jaz in nadaljujem: „Čemu se pa vi vsi tukaj vkvarjate ž njim? Jaz bi mu bil že davno rekel: Veš sultan, bodi ti gospodar v Turčiji ali pa kdo drugi, to meni nič mar ni. Ti se hočeš prepirati z mano, a jaz ne utegnem, imam dosti silnejih opravkov. Zato kriči in žugaj s petjo, jaz bom v tem šel in že vem, kaj bom storil.“

„Je že prav“ — reče na to Rus — „ali če mi stran

gremo, pa Turek Ulčinja ne bo dal Črnogorcem, k čemur je po pogodbi v Berlinu sklenjeni zavezan. Kaj pa potem?“

„Da, da“ — reko vsi — prav govori Rus: kaj pa potem?

Vsi vpro oči v mene, na ustih Prusa se vidi celó nekak zaničevalen smehlaj, jaz pa se tudi nasmehnem in pravim dalje:

„Kakor zdaj vidim, ste vsi še prav mladi na svet prišli. Zato vam bom povedal kratko primero, da jo bote lahko vsi razumeli. Le napnite ušesa!“

Vsi napno ušesa, jaz pa pripovedujem:

„Je bil v neki vasi kmet, ki si je vse svoje posestvo po krivem pridobil. Ta kmet je pa na svoji zemlji in v svoji hiši tako gospodaril, tako dolgove delal, da že prav nič več njegovega bilo ni; njegovi posli so povsod kradli, iz njegovih nečednih hlevov je prihajala vedno kuga. Dolgo so imeli sosedje potrpljenje ž njim, a ko so se sledujoč pričeli še pretepi v njegovi hiši, da so morali hoditi mirit so se zbrali in sklenili, tega nevarnega človeka iz vasi spraviti tem bolj, ker na posestvu tako že ni bilo nič njegovega. Nekaj njiv so mu brž vzeli in dali jih pravim gospodarjem, o drugem so se pa zmenili, da bo moral kmet sam dati onim, katerim po pravici gre, ter vravnati mejé, da bodo prave. Kmet, tako ob steno pritisnen, se zaveže in podpiše, za hrbtom pa figo kaže. Sosedje se zanesó na možko besedo in podpisani papir, ter naročé onim, ki imajo kaj dobiti od kmetove zemlje, naj si kar odmerijo. Nekaj pusti kmet, ko pa pride mal njegov sosed, ki je izmed vseh največ trpel pred njim, tudi po svoj del — mal zelnik, — zagleda kmeta s kolom za mejo. Kaj bi sosed storil? Sam na sebi ni dosti močan, tudi mu je po pogodbi naročeno, vzeti si svoj kos z lepo, ne pa z grdo. Gre toraj in potoži sosedom, da mu kmet odmerjenega kosa noče z lepo dati, ampak ga čaka za mejo s kolom. In kaj storé sosedje?“

„Prisilijo ga, da ta kos mora dati“ — odgovori Rus.

„Ne, prijatelj! To bi bil prevelik ropot in več pretepa, kakor pa je kos vreden.“

„No, kaj so pa storili?“ — praša Anglež.

„Eden iz med njih, zeló prebrisan mož, se oglasi: Čemu se bomo s trdovratnežem ravnsali za ta košček, pri katerem na straži stoji s kolom? Mar idimo na tihem in zarubimo mu drugi veliko veči kos na onem koncu, za kterega se nič ne boji. — To se je vsem sosedom pametno zdelo, šli so in napotili se proti drugemu večemu posestvu. Kmet to zapazivši, teče za njimi in ko vidi, kaj nameravajo, jih pokliče nazaj ter jim zdaj sam ponudi oni pičli kos zemlje, samo da naj mu družega nič ne vzemo in ga naprej pri miru pusté. Vidite, tako je ubogi sosed dobil oni kos zemlje, ob katerem je potlej mejo postavil, brez vse sile. — Ali ste razumeli mojo kratko povest?“

Vsi se udarijo ob čelo in Anglež in Rus pravita: „Pavliha vsako ugane, saj sva rekla. Kako da mi sami, ki smo vendar toliko ugibali že, kaj storiti s tem trmoglavim Turkom, nismo prišli še do te edine poti, po kateri se dá Turek ugnati!“

„Vi ste diplomati“ — pravim jaz — „zmiraj le predaleč gladate, pa ne vidite tega, kar je prav blizo.“

„Kaj naj pa zarubimo Turku?“ — praša na to Avstrijec.

„I, kaj večega. Saj je v morji več turških otokov. Teh enega preprežite s svojimi ladjami, ki tukaj tako le dolg čas prodajajo, ne strašijo pa nikogar, najmanj Turka. Ko bo videl, da mu hočete kaj več vzeti, bo sam pritekel in Ulčinje ponudil Črnogorcem.“

To gre vsem brž v glavo in zmenijo se, da bodo z ladjami opredli kak otok pa nekaj turških luk prepregli. Ko so se vse natanko dogovorili, reče Anglež, poveljnik vseh ladij:

„Saj boš šel tudi ti z nami, Pavliha da nam boš zopet pomagal, če nam bo kaj navskriž šlo?“

„Pa rajši ne bom šel“ — odgovorim jaz — „ne utegnem, imam še druga diplomatska pota. Če bote zopet kam zagazili, da ne bote vedeli ne naprej ne nazaj, pa kar zopet pošljite pó-me. Pa mislim, da ne bo treba, Turak bo brž začel drugače piskati; ko bo videl, kaj name-ravate, brž bo ponudil Ulčinj sam od sebe, da mu bote le mir dali.“

Vsi se mi ponižno zahvalijo, jaz se zasučem na levo, skočim na suho, ker je komaj uro daleč do brega, pa jo mahnem zopet nazaj v gornjo stran. Na poti oklestim še kakih par sto lahonskih kričočev, v Trstu jih nekaj po-mečem ribam v morje in tako sem brž zopet na Kranjskem.

Ali kaj pa je to? Kaj pomeni ta krik? Iz Českega se sliši vpitje, kakor da bi koga drli, nemškutarji po Slo-venskem tulijo, kakor da bi odrte že solili.

„Aha, to je Taafe,“ — si mislim — „ki je vendar enkrat šibo v roko v zdej tem ljudem kaže, kako gre ura v Avstriji. Moram pogledati, kako to spod rok gre!“

Prvo, kar zagleda moje oko, je to, da kranjski deželni zbor in odbor kar z metlami na vse kraje podé. Kupčij-sko zbornico so bili kar na „tarčo“ djali in videti je le še nekaj polomanih udov njenih. Mestnega zbora ljubljanskega tudi ni več, kar po „šubu“ so bili nekaj starešin v Berolin poslali, z drugimi pa sklenili žabe pod Turnom pitati.

In kaj še strašnejega vidim! Skoro so ne dá popi-sati, je pregrozovito. Dežman visi na zlomljenih svojih grab-ljah, njegov jezik pa pred njim peko. Kalteneggerja divji rabeljni ravno vlečejo na stolp na Gradu, da bo tam visel na najvišem mestu. Pirkarja in tiste šolske nadzornike in učitelje, ki so zmiraj za njim hodili, imajo nabodene vse na dolgem drogu in jih pečejo kakor zajce ob žrjavici, da maslo nemške kulture kar z njih crli! Vesteneck je s slamo ovit in s smolo polit, da gori kakor kres. Udje kon-stitucijskega društva in „turnvereina“ so privezani konjem za repe, drugi nemškutarji pa namenjeni za to, da bodo ž njim jama za kolizejem zasuli; iz nekterih se tudi škupa reže in čreslo tolče. Kdor noče priseči na Taafejev pro-gram, se mu desna roka odseka in zadej na suknjo pri-šije. Ljubljanskega župana je videti v železnem kurnjaku na rotovžu razobešenega, dr. Schrey je odrt na meh, s katerim se podpihuje ogenj, pri katerem se drugi pečejo.

Pa kdo bi mogel naštetati še vse, kar se groznega po-čenja z nemčurji! Divjaki še ženskemu spolu ne prizana-šajo. Milo se stori človeku, ko vidi, kako slovenski mla-denči po cele kupe nemčurskih krasotic z vso silo k po-roki vlačijo, drugim pa nemški jezik izdirajo in jim pri-penjajo slovenskega. Nedolžne otročiče devljejo v spletene in zasmoljene cajne ter v ribniške škatle pa jih spuščajo po Ljubljani dol proti Beligradu, da bo na meji treba še col plačevati. Ponoči hodijo po mestu trope pijanih rabeljnov, ki vsakega primejo in če jim ne odgovori v naj-novejši in najčistejši slovensčini, mu pa kar kri izpijo. — Sploh, kakor se zdaj zatirajo in preganjajo nemškutarji in nemci po Kranjskem, se ne da popisati, če bo tako Taafe in njegov poslanec Winkler naprej delal, v par dneh je nemški rod tu tako zatrt, kakor miši in podgane v po-topljeni ladiji. Milosti ni nobene, k večemu kakemu pol-nemcu, če lepó prosi, se odtoči nemški del krvi in domesti s slovensko.

Takega prav Neronovega preganjanja nemcev in nem-škutarjev ne morem dalje gledati, srce mi poka in marela me srbí, zato se brž napotim proti Dunaju, da bi Taafeju tudi eno po svojem povedal. Na poti po Štajarskem in Koroškem vidim vse tako, kakor na Kranjskem, od nem-škutarjev in renegatov najdem le še nekoliko pepela, od Duhača, Foreggerja in Schmidererja pa jezike na širokih statvah raztegnjene, da se suše njihovim naslednikom na strah. Navadni nemčurji, ki so za svojimi vodji hodili in lajali le kakor kužki, so zdaj pri slovenskih hišah pri-klenjeni za čuvajske pse.

Kaj pa še le naprej gori, kjer Slovanov ni! Tam je vse pokončano, žive duše ni videti. O le čakaj, Taafe, ki tako krvoločno preganjaš nemštvo v Avstriji!

Se vé, da čez te puščave, kjer je prej vse cvetelo nemške kulture in so fige kar na osatu rastle, tice pa pe-čeno letale po zraku, brž stopim na Dunaj. Pa kaj! — To ni več tisti stari nemški Dunaj, to sploh ni več Dunaj, ni ga videti nobenega judovskega nosú, če bi dal cekin zá-nj, vse govori slovanski in kdor le besedico nemško črhne, ga ima že policija v pestéh in potlej ga kar živega pokopljejo. No, če je že na Dunaji tako, ni čuda, da se po drugih krajih cesarstva tako neusmiljeno preganja nemštvo!

Ko ves zamišljen to ogledujem, mi potrka nekdo na rame. Ozrem se in zagledam pred sabo človeka v slo-venskih hlačah, česki suknji, s poljsko kapo in dalmatinsko pipo med zobmi. Jaz ga debelo gledam od pete do glave, pa zopet od glave do pete, pa ga ne morem spoznati. Ko vidi, da ga res več ne poznam, pravi:

„Ali ne poznaš Taafeja?“

„I, glej ga no, saj res! Kdo bi te spoznal v taki obleki!“

„Mar nisem korenjak, he he?“

„O, še več si, naj ti kar naravnost povem“ — se od-režem jaz in nategnem hudo stran: „Tako se pa narodi avstrijski ne pomirujejo med seboj. Po slovenskih deželah že ni nobenega nemčurja in nemca več, po nemških sploh nobenega človeka. Ni toraj čudo, če Nemci tako upijejo in tulijo nad tabo, ker jim gre res za življenje.“

„Hehe“ — se posmehuje zatiralec nemštva v Avstriji — „saj sem rekel, da bom jaz že pokazal, kaj znam. Kako pa je zdaj s šolo in uradnjami na Slovenskem?“

„O, o, to je še le hudo! V šolo ne vzamejo nikogar, če ne zna slovenski, v Ljubljani sem videl v delu velikansko poslopje za slovensko vseučilišče. Po uradnjah pa ljudi, ki pridejo z nemškimi spisi, kar čez okna ven mečejo. Veš, to je preveč, če boš tako trinoško in neusmiljeno delal, bo rod nemčurjev pri nas kmalu vničen; saj se že zdaj po gozdih in brlogih skriva. Tako se nisva zmenila. Kar je prav, je prav. Nekoliko že smeš na prste stopati temu krasnemu rodu, a tako, kakor si zdaj pričel, ne gre. Saj so tudi ljudje in nemški jezik je tudi kakor vsak drugi izobraženi jezik. Zato nehaj s tako groznim preganjanjem nemcev, če ne, bom moral res marelo po-skusiti tudi na tebi.“

Tega se Taafe zboji, obljubi, da ne bo nemcev več tako preganjal, ter gre, jaz pa tudi — kam, bom že dru-gič povedal.

Izkopaline iz Pompeja.

„Brencelj“ ima znanke po vsem svetu, zato mu pa tudi z vseh krajev strežejo z dopisi, če se kje kaj posebno nerodnega prigodi ali kaj nenaravnega najde. Na Laškem zdaj izkopljujejo tam, kjer je nekaj stalo mesto Pompeji, vsake vrste starine, izkopali so tam iz mlakuž tudi nekaj colosseum (kolizej), in našli pod kamnom še dobro ohranjen spis, ki se tiče tega mikavnega poslopja. Ker se jim je vreden zdel, da ga tudi še drugi bero, so ga poslali „Bren-celjnu“, naj ga on ponatisne. „Brencelj“, postrežljiv in za zgodovino narodov vnet, kakor je zmeraj bil, je ta mikaven spis nekoliko poslovenil; kar pa se ne dá natančno po-sloveniti, je pustil v prvotnem latinskem jeziku — nadjajoč se, da so že na svetu ljudje, ki si bodo znali to reč v svoj jezik preložiti. Kdor bi pa ne mogel razu-meti vsega nadrobno, naj pride prašat „Brenceljna.“ Naj-prej pa bodi povedano, da ta reč ni za vsakega, komur je znana, jo bo tako lahko razumil.

Najdeni spis se glasi tako:

V 680. letu po zidanji Rima sta bila konsula rimskega

cesarstva E. Tatius in Julius Mutius.*) V tistem času je bilo v civitati inferiori, kateri je bilo glavno mesto Pompeji, prebivalstvo zelo zmešano. Pod prejšnjimi slabimi konsuli, ki so Greke in barbare iz unanjih krajev preveč podpirali in jih spravili do najveljavnejših mest v državi, je tudi mesto Pompeji prišlo tem v roke, domači latini, čeravno jih je bilo veliko več, so bili od mestnega gospodarstva čisto odrinjeni. Do velike veljave je spravil se nek domač homo ex populo, Catilina Degeneratus po imenu, ki je z Greki in barbari (tujci) potegnil; njegovi privrženci so se po njem imenovali Degenerati. Praefectus urbis (župan) je bil Curtius Tullius Vorax, ex parte Degeneratorum.

Tisto leto je v mestu živela matrona Aspasia Gregoria, že postarša pogrejkjena latina. Gori omenjeni colosseum pa je bil lastnina nečega barbara z imenom Scipio Vitus. Temu je matrona graeco-latina posodila 60.000 sestérc, a on jej je dal tabulo s svojim sigyllom, da je oni colosseum nji zastavljen kot bonum za posojene sestérce.

Colosseum je bil pa slabo poslopje, tudi v slabem imenu de causa morali et sanitaria; nekaj časa je bil castellum militare, a ker so v njem oklepi, ščiti, sulice, meči in čelade rujevale in jermeni obuval plesnovali, je centurio militum sporočil to v Rim in dictator militaris je rekel, da v te katakombe ne pusti več vojakov. Tako je bil colosseum Pompejanum prišel ob vso vrednost, noben civis urbanus bi ne bil dal zanj 60.000 sestérc, družega premoženja pa Scipio Vitus ni imel.

Matrona Aspasia je toraj videla, da bo težko kedaj dobila svojih 60.000 sestérc, predno bo šla v senčni raj k svojim bogovom in prednikom. Imela pa je v rodu nečega še mladega, a ošabnega in mogočnega moža e gente nobili, ki se je prišteval tudi patricijerjem; bil je to Liberius Polipus, med degenerati zavoljo svoje domišljivosti in ker se je v vsako reč vtikal, zelo obražan in počasten tudi s priimkom Naso.

Liberius Polipus Naso, čeravno njegova scientia legum et ars rhetorica ni bila velika, je po svojih prijateljih in nesrečnih razmerah in civitate et urbe romana prišel do velikih časti in res familiares so se mu množile. V publicis ni bil skoro nič izveden, pa je vendar postal tribunus urbis de parte optimatum et officiosorum civitatis urbisque, potem curator rerum publicarum familiarum provinciae Pompejanae nec non senatus urbani delegatus de parte degeneratorum. Iz tega se vidi, da je Liberius Polipus Naso veliko premogel. Matrona Aspasia se toraj obrne do njega, da bi on izvrtal tako, da ona dobi svojih 60.000 sestérc in on se z vsemi svojimi facultatibus doctrinae loti tega dela.

Liberius Polipus Naso je imel prijatelja, enakega mu po vednosti, zmožnosti in poslu, z imenom C. Junius Spiro, ki je po nesrečnih muneribus publicis zanemaril svoj munus familiare, t. j. doctrinam in causis processariis; zato je zdaj pečal se rajši s takimi stvarmi, kjer se dá kaj zaslužiti, če tudi so to le procenti ali dona benevolentiae. Tudi ta je bil senator urbis in imel v roki res alienas urbis. K temu se toraj poda L. P. Naso, sedeta skup in imata consilium privatum.

Mesto Pompeji je takrat po sklepu senata in po operis dandis C. Junii Spironis dobilo na posodo poldrug milijon sestérc, s katerimi je hotelo popraviti zelo zanemarjene svoje ulice in okolico, da bi prišlo več barbarov in Grekov, ki so tam svoje sestérce puščali, ogledovat čudovito goro Vesuvius. Denar je bil ves v rokah senata, čegar večina je bila graeco-latina et barbara, zato ni čuda, da se je zgodilo to, kar tu scriptum naprej pravi.

Mesto je potrebovalo takrat castellum militare in bi bilo moralo zidati poslopje za kakih 100.000 sestérc ali še več. Senat je sklical consilium in foro urbano in C. Junius Spiro je tu na dan prišel s predlogom, naj mesto kupi

colosseum barbari Scipionis Viti pod nekterimi pogoji, katere je posebni odsek senata že na drobno pretresel, in dá jim svoj sigyllum.

Zoper ta predlog se je vzdignil tribunus popularis Marcus Tullius Regulus, homo ex populo, mož bistrega uma in v osorni resnični besedi uren in izveden, a ne avidus benevolentiae optimatum et nobilium. Ta je nadrobno razložil, da te katakombe niso za ljudi, ki hočejo dalje živeti, in da se bodo prej ali slej vdrle v orcum, če jih še tako podpro z marmorjem s Sicilije ali lesom z alpes appenninae. Mesto bo vrglo svoje sestérce proč in noben Graecus ne bo dal več obola zanj. — Tudi drug tribunus popularis, z imenom Cajus Junius Candidus, in artibus Aesculapiis doctus (čegar oče je bil ne le in urbe provinciae Pompejanae maxime aestimatus atque veneratus, marveč tudi Romae optime cognitus), se je z vso močjo vpiral sententiis C. J. Spironis, ker katakombe niso zdrave za ljudi in tudi noben civis urbanus aut plebejus ne bo takemu sklepu z rokami ploskal.

Pa vse to ni nič pomagalo. Senatores ex parte degeneratorum, katerih je bila pars major, so svoj suffragium oddali tako, da se je Scipionis Viti colosseum nakupil za castellum militare.

Ali je matrona Aspasia potem prišla do svojih 60.000 sestérc in koliko sta C. Junius Spiro in Liberius Polipus Naso dobila muneris, to v tem skriptu ni zapisano; pač pa je gotovo, da se je colosseum podrl še ante Vesuvii montis eruptionem; vojakov pa ni pokopal nič, ker ni nikdar postal castellum militare.

Rešpehtarjova kuhareca.

Ta zadenj cajt sem dobila tolk ponudb za dinst, de nisem prov vedla, kam b' šla. Na lon glih toko ne gledam, k' imam — hvala Bogu! — še en par krajcarjev na pihele v šparkas, men je le belj za to, kóko ldje s človekam ravnaajo, de ni toko koker pes v cerkvi, k' ga vsak suje. Meškurjev in na pol meškurjev, pa tud ta pravih tajčarjev sem že dost probala, zato tud nisem ota iti k tisti pecirksavtmanci v Kamelk, k' so rekli, de nočjo nobenga tinstpota, če ne zna tajč, k' oni ne govore za noben grunt kranjski

al slobenarski, še s kršenco ne, per njih more vsak tajč znat, kranjske šprah se oni ne bodo učil.

Pa tud ke k enem šomaštru bliz Iblane b' bla imela iti, k' niso pustli fane ven obesit per en slobenarsk legnat, pa so jo nazadnje vender-le mogli, jim ni nič nual. (Žefa je rekla, de b' me zna bit še v zakon vzel, če b' se jest voreng avfirala, že zato, k' imam toko en mal šparkasa-pihelc.)

Je pa peršla Žefa in rekla:

„De ne boš rekla, de ti jest nikol nič voreng ne nakomendiram, sem t' pa zdej dobila en dinst, k' si kar lohka prste oblizneš.“

„Bo pa že spet per kakšnem gvavtnem iblajtarji al rešpehtarji, k' se bom komej ibrcigala pa bom že spet šla“, pravim jest.

„O ne, ta bart že ne“ — pravi ona. — „Zdej je ena

*) Latinska imena in priimki so nespremenjeni.

belj ta imenitnih al nobelj slobenarskih familij, k' ti bo toko fletno, koker de b' bla v paradiž, boš že vidla.“

Sva se pa zmenil, de me ona foršela. K' prideva k fravi, so me res prov po iblansk nagovorli. Men je to kej všeč, je saj vse belj po domače, k človeku ni glih treba gledat v zobe, de ga zastóp. Zmenile sva se kmal in gospod so ble tud brž kentent z mano, koker jest ž njim, k' so že belj ta novo slobenarsko špraho govorli.

No, pa je blo res fletno. Zavolj kuhnje niso bli nič glih toko aklih, in če b' blo tud ta drug vse toko voreng, bi bla jest še zdej tam. De pa več nisem je pa toko-le peršlo.

V familiji sta že dve že belj odrašen frajli pa dva fanta, k v šolo hodita. Koker sem jest že preh rekla, je familja slobenarska, pa še prov fest, zato sem tud jest s frajlam in s fanti govorila po kranjski, koker znam. Pa kaj mislite, de je blo, k' so nas enkrat frava slišal? Kar v left so skočil in se zadrli nad menoj:

„Veš, Špela, to pa že ne gre. Moji otroci morjo govorit samo tajč, jest ne pstim družga.“

Men se to zdi, koker de b' blo z jasnega trešlo, zato ne dobim koj ta prave besede. K' pa vender mal belj k seb pridem, pravim:

„I, koko pa je to? Sej se oni štejejo med Slobenarje?“

„Jest že, pa tud gospod, kder smo zunej kje“ — je antvert frave — „naš otroc pa morjo tajčarji bit, smo jih tud v šol za tajčarje všribal. Slobenar nikjer nič ne gilita, če bodo tajčarji, bodo na svet preh naprej peršli in kej voreng ratal, s slobenarskem toko nič ni.“

„Za frajle ne rečem“ — pravim jest — „zato k' se more ženska toko zmerej po možu rihtat, če je kej vredna, in mi tud v tist politik nimamo nič govorit. Al druga je s fanti. Če ti kej več postanejo, za eksempel pijontarji al pa prefesarji, morjo vender dober slobenarsk znat, če vočjo tukej kje službo dobit, k' je blo to že tam na Dunej v tistem ta velkem špetiranj toko sklenjen, koker sem slišala, in je blo tud v cajtengah.“

„Bež, Špela“ — pravjo frava — „ti si tud ena takih, ki vse verjamejo. To ni vse skept nič. Per nas bo po kancelijah in šolah zmeraj tajč ta gvavtna špraha, to že zdej vsak vé, če b' glih do zdej še ne bil vedel. Naš gospod in jest sva bla preh tud drugačne vere, zato tud naš otroc vsi še nekej kranjsk znajo. Zdej pa, k' je vse zmerej glih, pa še zlehtnej, sva oba scviblala, in če očva, de bo z najnih otrok kej prida, jih morva čist potajčat, de se jim še poznal ne bo, de so kdej kej družga bli. Vi-diš, taka je! Nej pa kdo drug svoje otroke po slobenarskem muštru izredi, mi že ne — zato, k' nič ne kaže, de bi per nas v Estrajh kdej Slobenar kej gital al pa na ta več lojtro splezal. Toko je, Špela, zato moraš pa tud ti z našimi otroci tajč govorit, de se bodo ga voreng naučili, kranjskega pa pozabil.“

„To pa že ni prov“ — rečem jest — „Oni se motjo. Zdej je tam na Dunej ves drug veter. Sej so bral al pa slišal kej od tistga ta pravga ministra — koko mu je že ime?“

„Grof Tofe“ — pravjo frava.

„No ja, bo že ta prav, jest sem sile tolk zamerkala, de se nekok toko piše, koker tist višenski baron. No, al ni ta ves drgačen, koker so bli uni pred njim?“

„Je že prov, on morbit misli tiste jude in ta druge, k' so bli zdej per regirengi ta velki iblajtarji, v nič spravit, Slobenarjov pa še ne vid ne, so predeleč od Duneja. Pa tud on ne zna njih špraha, zato jih ne more zastopit, če b' glih dobre ušesa imel zá-nje.“

„Ja, polej je pa vse skept ena figa“ — rečem jest — „škoda, če se človek za kakšno reč zjica. Jest sem že toko vjedena v to slobenarsko reč, de sem s Tončko stavla za tri kofete, de bodo enkrat meškurji per nas fentan.“

„Če se bodo sami fental al pa, če jih Slobenarji sami brez regireng fentajo, drugač ne. Kar pejd pa Tončki plačej tiste kofete, pa bo.“

To je bil pogovor med mano in fravo. Jest tega nisem mogla prov verjet, zato sem ta drug dan na plac prashala Žefa, k' se je nama obema toko mudil, de nisva mogla prov nič plavšat:

„Ti Žefa“ — pravim — „ti, k' si toko belj fintek in se tud na tisto politko zastopiš, povej mi: al bo s Slobenarji kdej kej al nič?“

„Če si sami ne bodo pomagal, nič“ — prav Žefa.

„Polej bom pa jest Tončki kar plačala tiste tri kofete, k' je moja stava zgebljena.“

„Le plačaj jih, če bo Tončka zgubila, bom pa jest tebi dnar povrnila.“

K je zdej tud Žefa glih take majenga bla, koker naša frava, sem šla pa vsa zgrevana domú, in k' sem fravi to povedala, so se mi toko nekok špotal, de sva se skregale. Jest sem jim potlej tud kar avfrihtek rekla, de ne bom njih otrok pomagala potajčevat, takga greha si vender ne naložim na vest, grem raj kamerkoli, in toko sva se brez vsega krega ločile. Tud gospod niso nič družga rekli, koker to: „Jest sem v srci glih toko Slobenar, koker ti, al pa še belj, pa imam otroke in jih morem do kruha spraviti.“

Jest sem šla in mislila: „To je dobro, da nimam otrok, de b' se mogla polej zavolj njih po vsakem vetru rihtat!“

Zdej sem en cajt bla brez službe, pa imam že spet velik ponudeb. Kam bom šla, bote že zvedli.

Adijo za ta cajt!

Volk ali ris?

(Basen iz rimskih časov, ko so ljudje še malike molili, pa ta basen se nikakor ne dotika šolskih nadzornikov na Kranjskem in po drugem Slovenskem.)

Selovenius je bil pastir in bi bil lahko tudi premožen, če bi bil imel vse, kar mu je po pravici šlo. Imel je veliko zemlje, ali kaj mu je to pomagalo, če pa ovac ni imel, da bi se bile na nji pasle! Pasle pa so se po nji druge, tuje, ki so mu ne le travo jedle, marveč tudi njegove ovce mu izpeljavale. Čuvajev svojih ni imel, zato gre in potoži svojo nesrečo bogu Panu in ta mu pošlje za čuvaja — volka. Zdaj je bilo še veliko slabše, ker vsak dan je zginila ovca.

„To je pa slabše,“ toži pastir Panu, „če si ti, veličastni bog, res pravičen, kakor te hvalijo, pošlji mi družega čuvaja. Ta mi ne le ne brani tujih ovac med moje in na mojo zemljo, marveč še celó moje trga in žré.“

„Naj se zgodi po tvoji volji,“ reče bog Pan, „dal ti družega čuvaja tvoje čede.“

In to se je zgodilo. Še ponoči odide volk in pastir drugi dan na njegovem mestu zagleda novega čuvaja — risa. Ves prestrašen toži pastir to zopet bogu Panu češ: „ta je pa še veliko slabši za moje ovce.“

A kaj mu odgovori Pan?

„Če tvoje ovce morajo biti podavljene in snedene, ali ti ni vse eno, če to izvrši ris ali volk? Čemu me toraj nadleguješ?“

Pastir je potem vedel, pri čem da je z njegovimi ovcami in nikdar več ni tožil svojih nadlog bogu Panu.

Mož beseda.

Žena (ki pride po možá, ker ga predolgo ni domú). Tako? Zdaj si ga spil dva litra, kakor vidim. Domá si pa rekel, da boš pol litra pil! Ali je to mož beseda?

Mož. Tako sem rekel? Saj res, mož beseda moram biti. Krčmar, prinesite ga pol litra!

Grablje in klobasa.

Neumna povest v vezani besedi, po Schillerjevem „die Bürgschaft“ popačena.

Memo rotovža v Ljubljani gre
Z grabljami kmetič na rami.
„Ti, potepuh, pojdeš z nami“ —
Takó se policáj mu zadré,
In hitro, predno se zavé,
Jetničar v luknjo ga dene,
Za njim pa vrata zaklene.

Ko zjutraj naredil se dan,
Se vrata odprejo mu ječe,
Stražnik v pisarno ga vleče.
„Ti nisi — prašajo ga — meščán,
Kaj te je vleklo v to stran?
Ti rotovžu le si nagajal!“
A kmetič: „Sem grablje prodajal.“

„Kdo li ti grablje tu kupil bo?“
Komisár ga na to zavrne;
K pričam potem se obrne:
„Ni mar zdelo se Vam takó,
Da človek ta z drzno roko
Imel je vse druge namene?
Orodje že to razodene.“

„Nam se nevaren je zdel,“
Rekó možaki postave,
„Prebistre vidi se glave.
Zasmehovati rotovž hotél,
Zato je z grabljami semkaj prišel.
Bo treba ga malo pripreti,
Za drug pot veselje mu vzeti.“

„Če bom zaprt, naj vam povém“ —
Kmetič na to se oglasi —
„Da slabi v Ljubljani so časi,
Če z grabljami v mesto ne smem.
Kdo je župan, jaz pač ne vem;
A skoro se to mi dozdeva,
Da prav bojazljiva je reva.“

„Županu zabavlja“ — dé policaj,
„Hude je kazni pač vreden;“
Zapreti se mora en teden,
Da se spokoril bo vsaj;
A grabelj ne dati nazaj,
Da zvedelo vsako bo dete:
Da grablje so tukaj — proklete.“

„Jaz sem — dé kmetič — pripravljen koj
Sedeti za svojo pregreho;
Poznam od znotraj že keho;
A odložite mi vsaj še nocój,
Ker jutri bo sosed klal moj.
Če daste mi tri dni še časa,
Vam plača bo mastna klobasa.“

„A kdo bo porok?“ — dé komisár —
„Da predno tretji dan mine,
Boš snedel s sosedom koljine?“
„Ne bojte se zá-me nikár,
Čez tri dni prinesem jih par.
Če v tem me ne vidi Ljubljana,
Volite me kar za župana.“

Komisar, kot kozji rog zvit,
Po kratkem premisleku reče:
„Naj bo. A ko čas ti preteče,
Pa ne prideš se sém pokorit
In ne prineseš klobás več kit,
Bo župana ti čast podeljena,
A kazen ti vsa odpuščena.“

Zdaj urno kmetič domú hiti
In hitro soseda poiše
Ter mu dogodbo popiše.
„Vem, da prijatelj si zvest mi ti,
Da zá-me nimaš le golih kosti,
Kjer kolje debelo se prase,
Slabe ne bodo klobase.“

Prasec res toliko dal,
Da dobro oba se gostila,
Tudi še grabljam napila.
Dva dni pri njem je ostal,
Prijatelj ga je miloval;
Tretji dan kmetič zarano
Odrine s klobaso v Ljubljano.

Poletni dan vroč zeló je bil,
Solnce mogočno pripeka,
Vsa prepotena obleka.
Da bi si malo počil,
V gozdiča senco zavil;
Bilo je tik to ob poti;
Zaspanec se hitro ga loti.

Ko se prebudi zopét,
Kvišku prestrašen ves šine:
„Kje so soseda koljine?“
„Ni jih nikjer“ — strmi ves zavzet —
„Mi jih je vkradel kak tat proklet?“
A glej! klobase in robeč
Pasji odnesel je gobec!

Po cesti tam jo cvirna še tat,
A culica tek mu zló kviri.
Za njim kmet s palico vdari:
„Vjel te bom, ti vrag kosmat,
Klobas si idi drugam iskat!
Jaz sam uboga sem reva,
Komisár jih od mene zahteva.“

Z velikim trudom pesa je vjel,
Pod rebra krepko ga dregnil,
Iz gobca mu culo potegnil.
Potem je žile vse napel,
V mesto hitreje koračiti jel,
Zamudil da ne bi obroka:
Na podplatih mu koža že poka.

Pripelje v gošavo smrek
Samotna nevarna ga cesta —
— Je bilo še daleč do mesta.
Kar mu stopita roparja vprek.
Prepozen bi zdaj bil mu tek!
Pogumno pred njima se vstavi,
Na boj za življenje pripravi.

„Kaj hočeta li vzeti mi?
Pri sebi nimam denarja,
Klobase so za komisarja.
Meni se v mesto ž njimi mudí,
Da se nesreča mi ne zgodi;
Če me ne bo nocoj še, Ljubljana
Postavi na stol me — župana!“

„Ubogi mož, pustiva ga,
Če žuga nesreča mu taka,
Da ga župana stol čaka.“
Zdajci zgubita se v hosti obá,
Rešeni kmetič hitreje krevljà.
Ves poln že cestnega praha
Srečno do Save primaha.

Čez Savo le še most drži.
Mostár, ki tam vrata odpira,
Mostnino od peščev pobira,
Brez plače čez most ne pusti;
Pred kmetičem kmalu stoji:
„Boš plačal dva solda od glave,
Ak nočeš preplavati Save.“

„Bom plačal ti nazaj gredé“ —
Je kmetič v zadregi izustil,
„Domá sem možnjiček svoj pustil.
Le pusti čez vódo me, le,
Zeló se mudilo bo že.
Borna dva solda mi upaj,
Jutri ti plačam vse skupaj!“

„Brez denarja mi čez most ne smeš,
Le kar nazaj se mi spravi,
Ali pa culo zastavi.
Kedar nazaj iz mesta tu greš —
Bodi si z vozom ali peš —
In plačáš dolžnó mi mostnino,
Nazaj dobil boš slanino.“

Tako neusmiljeni mostár.
Kmetič prestrašen ves gleda,
Že solnce na góre se vseda.
„Ali meniš, da sem slepár?
Klobase imel bo komisár;
Če nocoj jih ne bodo dobili,
Na župana stol me pribili.“

Neomečljivo mostárja sreé!
S silo ga kmetič odrine,
Skoz vrata na most ven brž šine,
Mostár pa se naglo zavé,
Se spravi za njim na nogé;
Ne kmeta, suknjo le vjame,
Ki padla bežečemu z rame.

„Čemu li suknja mi bo?
Lahko brez nje mi sedeti,
Mi vsaj je ne morejo vzeti.
Veliko mi boljše je to,
Da rešil sem svinjsko blagó.
Le hitro, dok solnce še sije,
Dok ura obroka ne bije!“

Konec prihodnjič

Z Olimpa.

Čast Tvojemu poštenju, „Brencelj“!

Dobro ste se bili skampljali, posebno Ti in Jurčič, a zdaj mislim, da so se razburjeni valovi že toliko pomirili, da ne bodo več trgali slovenskega bregovja. Zato Ti tudi obljubljen pesmice za zdaj mar še ne pošljem, jo boš že dobil, če jo bo treba.

Zadnjič sem Te bil hudó oštel, danes bom rajši povedal Ti kaj, kar utegne Tebe in še marsikterega Tvojih prijateljev mikati.

Že prej enkrat sem Ti pozabil pisati, da je bil prišel na vrata trkat tisti debeli z Vipave, kteremu si Ti dajal za par dr. Kravsca. Naš vratar, ki je to vedel, ga je prašal po pobotnici „Brenceljnovi“, pa ker je mož ni imel, niso vsi izgovori nič pomagali, vratar mu je zaprl vrata pred nosom in poslal ga za Kravsom.

Vse drugače je bilo pred kratkem. Mi smo bili ravno pri taroku, Costa je Tomanu dal na pagata „kontra“, kar priteče vratar in pové, da nekdo pred vratni čaka, ki pravi, da nas vse pozna in gotovo tudi mi njega. Jaz, Kam in Costa vstanemo in gremo za vratarjem. Prvi pogleda skozi linico Kam in zavpije:

„O, Pepe, Jože, kdo bi bil tebe že zdaj pričakoval!“

„Kteri Pepe ali Jože?“ popraša Costa in sili k lini.

„I, kteri drugi, ko Strzelba, to se že samo po sebi razume,“ odgovori Kam.

„Jej, jej, moj prijatelj, tisti veseli tič s šentpeterskega predmestja,“ zavriska Costa in veli vratarju: „Le brž noter ž njim!“

Vratar odpré in pogleda sumljivo novinca, ki nekako plašen stopi čez prag, ter ga hoče prašati po pismih, po kterih bi imel pravico do Olimpa, pa Costa ga brž potegne med nas in reče vratarju:

„Nič se ne boj, mi vsi smo poroki za njegovo narodnost in poštenost. To je mož, da malo takih!“

Na to ga peljemo brž v našo gestilnišo, da se okreпча, ker mu je videti, da je truden in spehan od pota. Kam mu brž postreže sam in ko si je nekoliko dušo privezal, kakor vi zemeljski črvi pravite, sede nas več, ki smo bili njegovi znanci, k njemu, in Costa ga praša:

„I, kako pa, Pepe da si tudi tik nam priromal? Ali ti ni bilo na zemlji med Slovenci več vseč?“

„Je vse tako nekako mršavo, kaj bi rekel,“ odgovori Jože, „jaz sem po svojih močeh podpiral narodno stranko, še ko sem bil hudo bolan, sem vendar šel volit. Pa nič ne rečem o tem, je vsakega poštenjaka in narodnjaka dolžnost. Storil sem pa to vselej le iz nade, da bomo nemškutarje vrgli in tudi Slovenci kdaj na konja prišli. O zadnjih volitvah smo res vrgli nemčurje, pa mi vendar še nismo prišli na konja, če tudi je na Dunaji Taaffe, v Ljubljani pa Winkler na vrhu, in tudi še ne bomo, kakor se zdaj čedalje očitneje kaže. Obljubljenih boljših časov nisem maral čakati še kakih sto let ali še več, tega se človek naveliča, zato sem rajši preselil se sèm, kjer je menda vendar bolje, ko na Slovenskem.“

„Živil pošten priprost meščan, kakoršnih je na Slovenskem čedalje manj!“ se oglasi na to Toman in nadaljuje: „Čeravno bi te ljubljanski narodnjaki bolj potrebovali ko mi, bodi nam vendar srčno pozdravljen in slovesno sprejet v našo družbo.“

Najbolj vesel ga je bil Kam, s kterim sta že v Ljubljani marsiktero rekla. S tem sta ostala skup še do pozne noči in razgovarjala se o mladih letih, mi pa smo šli prej v kraj, češ, se bomo že še razgovarjali ž njim o marsičem, saj ostane tu za zmiraj.

Tako je, vidiš „Brencelj“ — čast Tvojemu poštenju!

Pri nas je zmiraj kaj novega, pa s tem razločkom, da zmiraj kaj veselega, neprijetnega ali žalostnega nikdar, to le pri vas na zemlji ostaja. Zato nikar ne mislite Slovenci, da bote imeli vi kdaj že na zemlji raj, to je vse za druge.

Vendar vam ni treba kar naravnost obupati. Le dajte se, če prav vi ne pridete do zaželenega cilja, vendar motite vrabce v prosu, da tudi nimajo vsega, česar si žele.

A jaz želim Tebi dobro voljo in debelo kožo, da te ne boli vsaka pušica, ki jo sproži kak osoben ali političen sovražnik ali celó nizke vrste zavedljivcev v Tebe, in sem, kakor sem bil,

ves Tvoj

Miroslav.

Meščanska vednost.

Meščan pride na kmete in vidi gospodarja, ko ravno staro in suho češpljo seka. Praša ga:

„Zakaj pa sekate to hruško, oče?“

Kmet. To ni hruška, ampak češplja. Posekal jo bom pa zato, ker je vsa suha, kakor vidite.

Meščan. Kako ste neumni! Saj se suhe češplje tudi lahko prodajo, toraj pustite drevo, da bodo na njem rastle kar suhe, vam jih ne bo treba še posebej sušiti.

Na jezikoslovnem trgu.

Slovenec. Zakaj mi svoj jezik tako ponujaš? Je mar res tako strašno dober?

Nemec. Najboljši je!

Slovenec. No, če je tako dober, ga pa sam imej!

Hrust,

ki je dosti močan in se zaveže, da bo deželnega predsednika Winklerja ob tla vrgel in z dežele nesel, dobi prece službo. Oglasiti se je pri

Dežmanu, Kalteneggerju, Schreyu i. dr.

agentih za nemško kulturo na Slovenskem.

Kadilo,

posebno če nič ne stane, se vedno rado in s hvaležnostjo sprejema, če tudi ni zaslužen.

Nadepolni prvaki „in spe.“

Diplomi pravega narodnjaštva

se dobivajo po raznih cenah edino le pri

vredništvu „Slov. Naroda.“

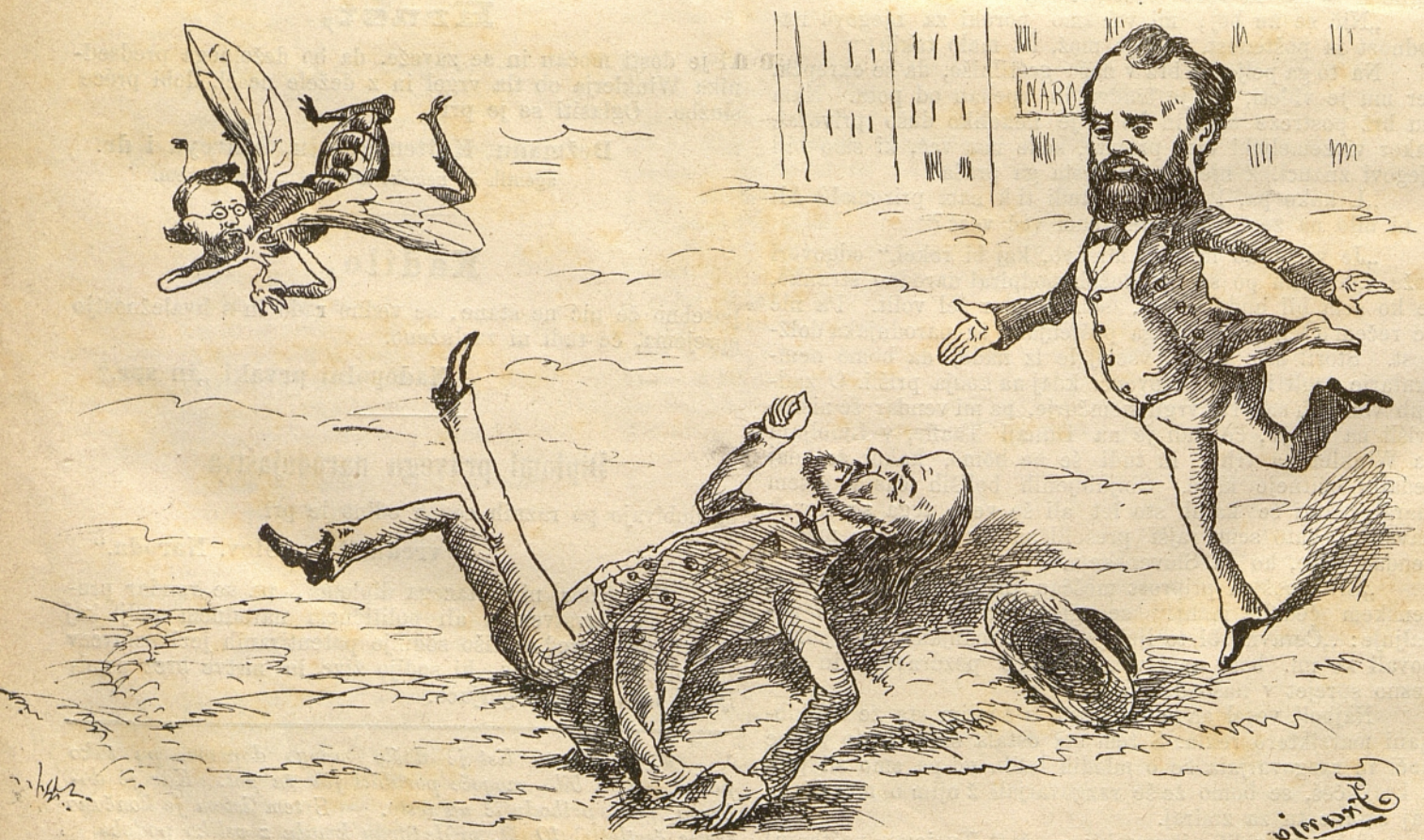
NB. Kdor nima tacega diploma, pa se vendar predrzne na slovstvenem ali političnem narodnem polji kaj delati, pride pred najvišjo sodnijo patentiranih jezikoslovcev in političnih vedežev, ki sodijo žive in mrtve brez usmiljenja in večidel z gorjačo.

 Za ta list je došlo mnogo dopisov, pa tako pozno, da ni bilo mogoče porabiti jih ta pot. Kar je dobrega, pride prihodnjič na vrsto. — S tem listom je končano tretje črtletje. 10. št. pride prav kmalu z veliko podobo.

Narodov Jurčič in „Brencelj.“

Tako že gre. Samo „Brencelj“ je muhast konj, kar tako-le naredi,

pa jahač Jurčič ves polomljen na tleh leži, da še njegov zdravnik ne vé,
kako bi mu pomagal.